

[Glistrup]

de i pose og i sæk. Vi vil både have tjenestemandspension og folkepension. Og det er i sig selv principielt særdeles ulykkeligt, at de kom med et sådant krav. Det var selvfølgelig helt i orden, hvis tjenestemændene kom og sagde: Nu er vi solidariske med ekspedienten, landmanden, værktørføreren, eller hvem der nu er tale om, og vi nøjes med den samme pension, som andre mennesker får, men de vil altså have begge pensioner.

Og så er det ekstra dobbelt ulykkeligt, at datidens politikere – der sidder vist kun 2 eller 3 tilbage, der forhandlede det i hvert fald i 1950'erne; fra 1960'erne sidder der endnu flere tilbage – gik ind på, at man skulle give til en vis grad både i pose og i sæk, men kun til en vis grad, således at tjenestemandspensionisterne altså dels fik deres tjenestemandspension, dels fik noget oveni, nemlig en del af folkepensionen, som i og for sig slet ikke skulle komme dem ved.

Dette ekstra tilskud, som pensionisterne får, vender tjenestemandspensionisterne om til at sige, at den del af folkepensionen, som de ikke får, er noget, der er blevet dem berøvet, altså mere vil have mere. Hele denne kampagne imod samordningsfradraget – som altså er det ekstra tillæg, som de ikke yderligere fik raget til sig af folkepensionen, som de i og for sig slet ikke skulle have noget af, og det kalder de så for et fradrag, som man foretager i deres pension – er fuldstændig aldeles forfejlet, at de pensionister, der i forvejen er de forgyldte, nemlig tjenestemandspensionisterne, så yderligere skulle forgyldes.

Hver milliard, der gives ud, kan kun anvendes én gang, og for den milliard, der gives ekstra til tjenestemandspensionisterne, må folkepensionisterne yderligere trykkes ned i møget i forhold til disse fine, flotte, spendable tjenestemænd og deres enker, som bare rager til sig og nu besmuder læserbrevsspalterne med, at de absolut vil kunne rage endnu mere til sig. Derfor er den brandumoralisk, den kampagne, man ser i læserbrevene om, at dette samordningsfradrag, der opfattes som en forfølgelse af de pågældende, skal annulleres. Hvis vi skal gøre noget, så skal vi simpelt hen først og fremmest sige, at tjenestemandspensionen fjernes for alle. Men så langt kommer vi næppe i indværende måned, og derfor vil jeg nøjes med at sige, at de mennesker, der har tjenestemandspension, ik-

ke skal have én øre i folkepension – medmindre de vælger folkepensionen, men så skal de ikke have én øre i tjenestemandspension. De skal ikke have begge ting. Derfor er fru Lis Noer Holmberg forført af disse – bevares, velskrevne – masseproducerede læserbreve, som vælter ud, og som folk ikke rigtig forstår, men som man jo nærmest opfatter, som om de stakkels tjenestemandspensionister bliver behandlet, som man påstår at de sorte bliver behandlet i Sydafrika, eller noget lignende. Kampagnerne minder en hel del om hinanden, de er aldeles usaglige på begge områder og udstiller altså folk med synspunkter, som overhovedet ikke svarer til det, der er de faktiske forhold. Jeg henstiller, hvis fru Lis Noer Holmberg vil føre rimelig, velbegrundet og fornuftig politik, at hun holder op med at lefle for den proletarargumentation, som bladene er fyldt med.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Ja, nu kan det jo være dejligt en gang imellem at blive forført, men jeg føler egentlig ikke, at jeg er blevet forført af nogen, og jeg synes, det er utilstedeligt, at man herinde har ignoreret folk. Det drejer sig altså om mennesker, som føler sig dårligt behandlet efter deres egne udsagn, og jeg tror på, hvad de siger.

Det ligger mange år tilbage i tiden, at de måtte nøjes med en lille løn og så kunne regne med, at de senere hen fik en pension. Det var jo netop på grund af en pensionsopsparing, at lønnen blev holdt nede, og det er altså mange år siden; det er ikke noget, der er af nyere dato.

Jeg synes, det er forkert over for den landsbevægelse – så kan man sige, den har forført mig, nej, det har den ikke – lad os dog sige det rent ud. Lad os så være ærlige, så vi kan blive fri for alle de debatter i aviserne, så vi kan blive fri for alle de breve, de sender til os – ikke fordi det generer mig – og sige til de mennesker: Der er ikke noget at komme efter. Vi har ikke penge til det. Om I føler jer snydt, det kan vi i grunden ikke tage os af, for vi kan ikke gøre det her med tilbagevirkende kraft. Færdig. Så ved de, hvad de har at rette sig efter.

Jeg synes, det er urimeligt, at man bliver ved med at høre på disse mennesker, uden at man giver dem et svar. Jeg har fået at vide, at de har henvendt sig til samtlige partier, alle partier er positive over for deres henvendelse, men man